

B E S T S E L L E R

OARE ACEST LORD AROGANT ȘI CHIPEȘ PUTEA SĂ-I
OFERE DRAGOSTEA ADEVĂRATĂ LA CARE VISA?

EDITURA MIRON

VIRGINIA HENLEY

PIRATUL
ȘI FRUMOASA
LADY

VIRGINIA HENLEY

**PIRATUL
ȘI FRUMOASA LADY**

Editura MIRON

Capitolul 1

- Ce cocoșel încântător! murmură ea.

Tînăra era foarte frumoasă, într-un fel întunecat, neconvențional, iar personalitatea și stilul ei de viață se potriveau felului în care arăta. Se uită mult la el, minunîndu-se în tăcere. Era, fără îndoială, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată. Pupilele i se dilată de plăcere. Închise ochii și-i redeschise încet, ca să se asigure că nu-și imaginase dimensiunile lui. Mulțumită peste poate că în curînd avea să-l facă al ei, își linse buzele.

Era cu adevărat un specimen magnific. Tînăra rămase perfect nemișcată și-l ademini cu o voce blîndă, seducătoare:

- Hai, băiatule. Încă puțin și ești al meu. Nu fii timid, nu te retrage. Pînă la urmă, nu fac un păcat atît de mare. Întîmplarea a făcut să ne întîlnim, dar am de gînd să duc lucrurile pînă la capăt, îl liniști ea cu un aer încrezător. Ești un cocoșel foarte mare. Sper să ai loc în... nu contează, te îndes eu cumva, spuse încet.

După aceea îl rugă cochet:

- Dacă întind mîna, mă lași să te ating, să te mîngîi?

Mai bine nu, se gîndi, fiindcă el părea gata să fugă. Acum, că era momentul să acționeze, se întrebă dacă avea să poată.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, cu toate că se gîndea la asta de săptămîni bune. Știa că, odată întrecută limita, avea s-o facă din nou și din nou. Pentru o clipă, mărimea lui o sperie. Dacă o rănea? Probabil că ar fi fost în stare să lase urme ireparabile. Împinse teama la o parte, trase aer în piept și se aruncă asupra lui.

Cocoșul gras strigă atît de tare și dădu din aripile negre cu atîta putere încît aproape că-i scăpă, dar foamea nestăvilită o făcu să-l țină hotărît. Închise ochii și-i răsuci gîtul, omorîndu-l.

Lady Summer St. Catherine avea un păr bogat, strălucitor și negru ca tăciunele, care-i cădea pînă sub umeri și se ondula natural la vîrfuri. Ochii tîviți cu gene negre aveau o culoare schimbătoare, un cafeniu care uneori devenea căprui, alteori, adesea, verde-frunză, și erau migdalați, ca ai unei pisici. Tînăra prefera să i se spună Cat, fiindcă numele ei întreg era ridicol de pretențios. Avea buze groase, care se îmbufnau ușor, se transformau într-o linie dreaptă cînd era supărată sau dădeau drumul unui rîs cristalin cînd fata era veselă.

Gura ei avea culoarea căpșunilor strivite. Pielea îi era albă ca smîntîna din Devon, un contrast puternic pentru părul negru ca smoala.

Cat era subțire, avea picioare lungi și sîni mici, obraznici, ce întindeau șireturile cămășii băiețești prea strîmte. Mai avea pe ea o pereche de pantaloni ponoșiți, care-i ajungeau pînă la genunchi, și niște cizme scîlciate pe care fratele ei, vicontelespencer, nu le mai putea încălța fiindcă-i crescuse piciorul.

Vicontelespencer St. Catherine își ura la rîndul său numele și răspundea doar la apelativul Spider. Domeniul din Cornwall unde locuiau cei doi se numea Roseland și, cu toate că se întindea pe două hectare și avusese cîndva un conac splendid, acum nu mai reușea să susțină nici măcar un servitor sau un grădinar, așa că avea un aer neîngrijit și se vedea că fusese multă vreme neglijat.

Mama lui Cat murise, dar tatăl ei trăia, iar tînăra și-ar fi dorit din tot sufletul ca lucrurile să stea taman pe dos, fiindcă nu simțea decît ură pentru omul acela care fusese întotdeauna egoist, bețiv și dur, și se dedase tuturor viciilor cunoscute de om.

Mama murise la nașterea lui Spencer, pe cînd Cat nu avea decît trei ani. Mult mai tîrziu, tînăra aflase din bîrfele servitorilor că mama ei fusese cît pe ce să moară și la nașterea ei și că doctorul îi spusese lui Randal St. Catherine foarte clar că un alt copil avea s-o ucidă.

- Plodul ăsta inutil e fată! se răstise tatăl ei. N-o să mă opresc pînă nu-mi face un fiu.

- Ar fi o crimă, Randal, să conceapă din nou, îl avertizase medicul.

St. Catherine ridicase din umeri.

- Atunci o să fiu liber să-mi iau altă nevastă, mai tânără și mai sănătoasă, care să mă satisfacă în pat.

Dar, tocmai când soția sa îi născuse un fiu și plecase, convenabil, la ceruri, viața lui St. Catherine fusese dată peste cap de războiul civil. Parlamentul decisese să conducă țara cu mîna aspră a lui Cromwell. St. Catherine găsi atunci de cuviință să-și schimbe loialitățile, fiindcă, dacă îi erai loial vechiului rege, pierdeai pămînturile, banii ți-erău confiscați, ba chiar devenea infracțiune să mai fii considerat membru al aristocrației.

Așa că acum era și el adeptul austerei noi ordini, care interzicea băutura, mersul la femei și pariurile, împreună cu toate celelalte vicii create ca să ușureze viața domnilor. Nu le luă, însă, prea mult englezilor ca să se sature de această nouă ordine, fiindcă-și dădură seama că ajunseseră din lac în puț. Comerțul era din ce în ce mai prost, la fel ca recoltele, și toată lumea era mai săracă și mai tristă, mereu îmbrăcată în haine ponosite. Orașele mai mari și chiar cele de provincie erau pline de spioni de-ai lui Cromwell și orice suflare de protest te putea arunca în închisoare. Cei din Cornwall nu erau la fel de docili ca restul Angliei și, în timp ce toți aceia care aveau onoare și integritate, cum erau familiile Grenville și Helford, își riscau averiile și viețile ca să readucă pe tron dinastia Stuart, alții, precum St. Catherine, profitau de faptul că domeniile lor erau izolate ca să-și vadă de propriile scopuri.

Roseland devenise un rai al jocurilor de noroc - cărți, zaruri și băutură cît cuprinde. St. Catherine nu era un om cinstit, iar curînd trișatul la cărți deveni a doua natură chiar și pentru copiii lui.

În 1660, cînd Carol al II-lea a fost întîmpinat cu bucurie de toată lumea, St. Catherine nu a făcut nici o excepție.

A plecat la Londra, iar în următorii cîțiva ani s-a lăsat devorat de viața de noapte a orașului păcătos. Singurul motiv

pentru care se întorcea vreodată la Roseland era ca să-i golească pereții de tablourile valoroase sau ca să vîndă și ultimii cai rămași pe domeniu.

Ultima dată trecuse pe acasă cu patru luni înainte, iar Cat îl luase pe iubitul ei Ebony de la grajduri și călărise toată noaptea. Într-un final, Rînced, cum îi spunea tînăra tatălui ei, plecase furios, blestemînd-o pe pisica sălbatică de fie-sa și luînd toți servitorii cu el.

* * *

Cat își croi drum de-a lungul tufișurilor neîngrijite de la marginea domeniului, acolo unde pămînturile lor se întîlneau cu acelea ale familiei Helford. În noaptea în care-l apăraseră pe Ebony călărise peste pajiștile îngrijite ale vecinilor, spre Helford Hall, și se ascunsese într-unul dintre multele tuneluri de vegetație ce făceau parte din grădinile oficiale. Tufele frumos tunse formau ziduri întunecoase ce te fereau de lumina soarelui, iar sub ele era răcoare pînă și în cele mai călduroase zile. În adîncuri, atmosfera tăcută, liniștită, era mai mult decît stranie, aproape amenințătoare.

Domeniul Helford avea peste 200 de hectare ce se întindeau de pe coastă, de-a lungul rîului Helford, și pînă la orașul Helston. Conacul însuși era construit pe stîncă, la fel ca Roseland, dar cele două se înălțau la distanță de mai bine de un kilometru unul de celălalt. De pe proprietatea St. Catherine nu se vedeau decît coșurile de șemineu, turelele, obeliscurile și terasa de deasupra conacului Helford. Și asta doar cînd pe coastă nu era ceață sau abur de pe ocean.

Cat fredona o melodie și mergea de-a lungul tufișurilor, legănînd cocoșul mare într-o mînă. Cînd se apropie de casă îi făcu semn cu mîna fratelui ei, veselă, și strigă:

- Spider, ai reușit să faci rost de ouă?

Văzînd-o, el se opri brusc, supărat, cu o expresie deodată întunecată și amenințătoare.

- Fir-ar a dracului de treabă, Cat! M-ai trimis să fur niște ouă, ceva ce putea să facă și un țînc, iar tu îți iei tălpășița pe ascuns ca să sugrumi ditamai cocoșul!

Ea oftă, dîndu-și seama că mîndria lui de bărbat fusese rănită.

- Spider, jur pe ce-am mai sfînt că a ieșit direct printr-o despicătură în gard, chiar în drumul meu. Era să mă împiedic de el. Ce te așteptai? Să-l rog să aștepte pînă veneam eu fuga să te chem pe tine ca să-l prinzi?

- Oricum ar fi, răspunse el supărat, măcelăria nu-i treabă de femeie.

Ea dădu din cap cu un aer solemn și spuse:

- E o mizerie.

El zîmbi larg.

- Hristoase, ce mare e! Pun pariu că s-a zbătut de mama focului.

Cat rîse amintindu-și.

- Am crezut că o să vină paznicul în fugă. Eram oricum pregătită să-l sfidez. Posesia e nouă zecimi lege, iar cocoșul era pe domeniul nostru.

Spider spuse:

- Din cauza nemernicului ăluia nu mai am eu iepuri de vînat. Nu putem să-i lăsăm să ronțăie prețioasele tufe Helford.

Se îndreptară direct spre ușa bucătăriei. Roseland era o minunăție în acea perioadă a anului. Zidurile din cărămidă roșu-palid erau acoperite cu plante agățătoare înflorite. Caprifoiul acoperea intrările, iar trandafirii timpurii și violetele de primăvară se luau la întrecere cu o mare de narcise ce creșteau pe sub pomii fructiferi, acum înfloriți.

Pajiștile din apropierea conacului erau de un verde bogat și păreau bine îngrijite, dar numai pentru că tînăra lor stăpînă îi legase acolo pe Ebony și pe poneiul lui Spider, ca să pască. Nu aveau ovăz sau altceva pentru animalele lor, așa că pajiștile verzi trebuiau să ajungă.

În spatele casei, Cat planta mereu legume, fiindcă ele erau baza meselor lor. Așa supraviețuiau. Folosiseră toată recolta din

toamna de dinainte și, de asemenea, ultimele mere. În aceea perioadă din an, grădinile erau foarte frumoase, dar nu-ți umpleau stomacul. Singurele lucruri bune de mâncat erau cepele verzi și câțiva cartofi noi, nu mai mari decât niște mărgele.

Cat oftă și puse apă la fiert. Trebuia să jumulească pasărea și să o curețe înainte să se simtă mirosul savuros al cocoșului gătit.

- Bătrînul a fost plecat al naibii de mult de data asta, spuse fratele ei.

- Patru luni, confirmă Cat.

- Mă întreb cînd o să se întoarcă, spuse Spider, fără să dea voie totuși îngrijorării să i se strecoare în glas. Nu că-mi pasă dacă-l mai văd vreodată, dar cel puțin Rînced vine cu multă mîncare, cu băutură și cu servitori care să facă treaba.

- Dă-l naibii! spuse Cat încet. Trebuie să reparăm barca. Putem să trăim cu pește dacă e nevoie. După ce ne săturăm de pușor, mergem în pivniță să vedem dacă n-a adus fluxul ceva de care să avem nevoie, iar tu poți să încerci să-ți dai seama cît e de stricat "iahtul" familiei.

Conacul era construit pe o stîncă, iar pivnițele dădeau în cavernele naturale săpate de ocean. Un tunel secret ducea la o peșteră naturală care se inunda cînd venea fluxul. La reflux, înăuntru găseai adesea vreun butoi de coniac sau alte bunuri de contrabandă căzute de pe cîte o corabie. Cei doi tineri legaseră mica barcă la gura peșterii, după ce ultima furtună o lovise cu furie.

Spider adormi la masa din bucătărie, așteptînd să se facă mîncarea. Lui Cat i se strînse inima uitîndu-se la el. Avea numai paisprezece ani, cu toate că insista mereu că era la fel de aproape de cincisprezece cum era "al naibii" de înjurat.

Subțire, crescuse în ultimul an ca o buruiănă, așa că gleznele și încheieturile mîinilor îi ieșeau un kilometru din hainele din ce în ce mai mici și mai ponosite.

Lady Summer St. Catherine nu se amesteca printre oamenii din oraș. Stătea departe, de teamă să nu fie luată în rîs. O lady

fără bani, haine sau servitori era o figură amuzantă, iar ea afirmase la porțile domeniului semne pe care scrisese "Rămîneți afară! Cei care încalcă proprietatea vor fi împușcați". Avea Roselandul și asta era tot ce-i trebuia.

Spider, pe de altă parte, se împrietenise cu tinerii din comitat și era acceptat ca făcînd parte dintre ei. Prietenii îi erau fi de arendaș, de pescar și de hangiu, și nu știau că el era viconte. Presupuneau doar că e un băietan de pe la grajdurile unuia dintre domeniile mari de prin preajmă.

În timp ce pregătea cina, Cat visă cu ochii deschiși la cum începuse dimineața. Zorii erau pentru ea un moment special, intim. Făcuse și în acea zi ce făcea de atîta timp încît îi devenise ritual. Oricum ar fi fost vremea, călărea pe Ebony kilometri întregi pe plajă, ca să dea binețe răsăritului.

Malul de sud al Cornwallului era semi-tropical, cu multe peșteri și golfuri. Stîncile joase erau acoperite de flori exotice, sălbatice, iar aerul, întotdeauna plăcut, indiferent dacă ploua sau era senin.